

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1553. usque ad annum 1557

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 9011857X

§. 7. Pro Clerici emendatione Congregatio Romæ a Pontifice stabilita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66565)

Sæcul. XVI.
A.C. 1556.

pugnet, & tamen pacem nihilominus colere cum omnibus cupio: nequaquam autem bellum movere cogito; sciunt enim Imperii Principes, quam fidem eis, & operam, imo ipsi etiam Alberto Marchioni præstiterim in rebus duris, & afflictis: Cum igitur ita sim in illos animatus, nec ullum in me requiri possit officium, spero, quæ est ipsis insita virtus, & vera nobilitas, fore, ut meo non tam sermone, quam facto, quod manifeste lucet, ac sese demonstrat, plus habeant fidei, quam seditiosis illis, qui veluti flabella quædam incendium excitare student.

Porro Cardinalis ne his quidem publicis literis contentus, insuper privatim quoque hanc in rem ad nonnullos Principes perscripsit, demum vero in Italiam reversus est.

§. VII.

Pro Cleri emendatione Congregatio Romæ a Pontifice stabilita.

Raynald
hoc ann.

n. 1. Ex

M. S. Card.

Spadæ

p. 163.

Cum Cardinalis Augustanus in hisce literis asserat, quod Papa Romæ ipsius opera usus fuerit, ut cum aliis Cleri emendationem urgeret, id respicere videtur Congregationem quamdam exeunte Mense Januario a Paulo IV. eo fine institutam, ut Curia Romanæ emendatio tanquam remedium, quo postea haud ægre cuncta Religionis diffi-

diffidia componi possent, toto studio perficeretur. Hæc eadem Congregatio in tres dividebatur classes, quarum quælibet octo constabat Cardinalibus, quindecim Prælatibus, ac quinquaginta aliis Doctoribus, illisque præprimis ea, quæ Simoniam concernunt, discutienda Pontifex committebat, simulque illius articulos typis edi, ac distribui curabat, ut descripta eorum exempla quælibet Universitas, cunctique Literati nanciscerentur, ac desuper suas sententias Romam transmittere valerent. (*) Præcipua igitur hujus Pontificis cura eo abibat, ut præprimis Aula sua ab hac labe penitus purgaretur, cunctaque adeo ordinate disponerentur, ut Principibus palam fieret, quod in eorum Aulis Simonia majori longe vitio, quam in Pontificis Curia grassaretur, eorumque mores ipse, utpote illorum Magister emendare obstrictus esset. Itaque prima Congregatio die vigesima sexta Maij pro prima classe, præfente Bellajo Cardinale Sacri Collegii Decano habebatur, in qua perorabant duodecim Ecclesiastici, qui

Z 4 tamen

(*) Observes velim, quod Continuator hanc in rem Raynaldum alleget, totum vero ex suo Sarpio describat, illum tamen citare non audeat.

Sæcul. XVI
A.C. 1556.

Sæcul. XVI.
A.C. 1556.

tamen in tres diversas scindebantur opiniones; nam Episcopus Feltrensis censabat, non esse nefas, accipere pecuniam propter usum potestatis spiritualis, si modo non sit loco pretii, sed ob aliam aliquam causam. Alia Episcopi Setinensis opinio erat, quod id nullo modo, neque ulla conditione licitum foret, & tam dare pecuniam, quam accipere, detestanda esset Simonia, cum nullo genere prætextus excusari, ac tolerari posset. Tertio denique loco Episcopus Senogallienis mediam inter utramque sententiam defendens putabat, esse quidem licitum, sed certis tantum temporibus, & certis conditionibus: Postea diebus proximis cum omnes ejusdem classis Præsules suffragia tulissent, iis ad Pontificem delatis post festum Paschatis, hic tantam opinionum varietatem conspicatus decreverat pœne animi sui sententiam diplomate publicare, ac declarare, quod non licitum sit cuiquam accipere præmium, aut donum, aut eleemosynam, non solum, quando exiguntur, sed nec cum ultro offeruntur, propter quamcunque gratiam spiritualem.

Verum a diversis tot obstacula piæ Pontificis voluntati objiciebantur, ut statim ab eo, quod decreverat, exequendo retardaretur, nec rem ulterius urgeret. Nec

Nec majorem animi firmitatem Pontifex exhibebat in emendandis innumeris ferme corruptelis, quæ in Matrimonii dispensationibus irrepserant (*) unde ampla quidem erant illius consilia, verum ea effectui data non fuere.

Sæcul. XVI.
A.C. 1556.

Nonnulli censebant requiri, ut in Concilio generali isthæc tractarentur, quod certe Pontifici bilem vehementer movit; quippe cum diceret, sibi, qui sit supra omnes, nihil opus esse Concilio: cum Cardinalis vero Bellajo subjungeret, Concilium non requiri ad auctoritatem Pontifici addendam, sed magis ad rationem executionis ineundam, ut ubique sit eadem, & æqualis, Papa respondit; „Ego, si res ita postulabit, Concilium Romæ celebrabo, neque puto, „alio esse eundem: idcirco nunquam „assenfi, ut Concilium haberetur Tridenti, hoc est in medio Lutherano-

Fra Paolo
hist. Conc.
Trid. l. 5.
p. 381.
Pallav. l. 13.
c. 17. n. 1.

Z 5 rum,

(*) Haud dissimulandum est, quod Continuator Sarpium suum malignitate superare gestiat ac Papam obstaculis territum dispensationum abusibus nullo remedio providisse accuset, cum tamen Sarpus disertis verbis hæc subjungat: *Quod autem attinet dispensationes matrimoniales, profitebatur se deinceps nullas daturum, nec deesse sibi animum medendi iis, quæ jam jam essent concessæ, dummodo id absque scandalo effici posset.*

Sæcul. XVI.
A.C. 1556

„rum, sicut omnibus est compertum:
„Concilium enim proprie solis Episco-
„pis constat, & quamquam in consul-
„tationibus alii nonnunquam admittan-
„tur, nulli nisi homini catholico jure
„debetur locus: alioqui Turcas simul
„admittere oportet: magnæ hinc fuit
„vecordiæ, sexaginta Episcopos, ne-
„que eos maximi nominis, & quadra-
„ginta Doctores, non omnes de me-
„liore nota, ad montes ablegare, sicut
„jam bis factum constat: nec mino-
„ris erroris fuit credere, quod Eccle-
„siæ doctrina, & disciplina ab his re-
„ctius ad rationis normam designari
„possit, quam ab ipso Christi Vicario,
„cui adminiculantur omnes Cardina-
„les, Christiani nominis columnæ, ex
„omnibus Christiani orbis gentibus ad
„id munus ob donorum præstantiam se-
„lecti, necnon Præsules, ac Doctores,
„qui Romæ, & eruditione cæteris per
„Europam sunt superiores, & numero
„longe plures, quam qui omni opera,
„ac studio Tridentum adduci pote-
„rant., (*)

§. VIII.

(*) Hæc rursus Continuator de Verbo ex Sarpio descripsit, quem semel tandem allegavit, forte immemor, eundem a Pallavicino Hist. Conc. Trid. l. 13. cap. 17. n. 1. confutatum fuisse.